

взема шапката. Но какъ да се върне съ пълна кошница? Въ тоя жаръкъ день всичко тежи двойно.

Мисли, мисли Златанчо и нали е уменъ, скоро измисли. Закачи той пълната си кошница на клона на едно дърво, подъ което имаше голъма яма, и си рече:

— Тукъ никой не ще я намъри. А ако се опита нѣкой да ми я вземе, азъ ще му направя единъ капанъ, та има да си пати!

И умниятъ Златанчо покри ямата съ тънки сухи клонки, зави клонкитъ съ листа и направи такъвъ чуденъ капанъ, та въ него не само човѣкъ, а и нѣкоя рунтава мечана славно би се хванала.

Като свърши тая работа, Златанчо весело се затича къмъ къщи за новата си шапка.

Но когато се върна, какво да види: и кошницата му я нѣма, и въ капана никой не се хваналъ. Златанчо не си и помисли, че този, който му е взелъ крушитѣ, може и да е обиколилъ ямата съ капана, а си рече:

— Бре, сигурно съ много дебели клони съмъ покрилъ ямата, та тоя, който е стѣпилъ, не е пропалналъ вътре.

И за да ги опита наистина ли сж здрави клонитѣ, той рипна право срѣдъ покритата яма.

— Тръсъ! — изпукаха клонитѣ, и Златанчо се намъри на дъното на ямата съ ожуленъ носъ.

Поохка си Златанчо, поохка, па излѣзе изъ ямата и трѣгна да си търси кошницата съ крушитѣ.

— На края на земята да сж я отнесли, пакъ ще я намъря! — казваше си той. — Уменъ съмъ азъ и зная какво правя.

Вървѣ той шо вървѣ, най-после срещна кмета съ цѣла кошница круши въ ржка.

— Стой! — извика Златанчо на кмета — Нѣкой ми открадна крушитѣ. Чакай да видя, да не би тия да сж моитѣ.

И Златанчо заврѣ носъ въ кошницата, помириса крушитѣ и рече:

— Не, не сж тия моитѣ круши.

Всички кметове на свѣта сж умни, и кметътъ на Златанчовото село бѣше уменъ, ама не съвсемъ.

— Я! — извика той — Значи ти по миризмата познавашъ кое на кого е?

— Разбира се, познавамъ! — извика гордо Златанчо.

— Ако е тѣй, голъма награда можешъ да получишъ. Ела съ менъ!

И кметътъ заведе Златанча въ общината и му показа едно окжсано палто.

— Я помириши това! Единъ хубостникъ ограбилъ пари отъ пощата тая нощъ. Раздавачътъ успѣлъ въ тъмното само да му смѣкне палтото. И кой е крадецътъ — не знаемъ. Когото попитахме, все казва, че палтото не е негово. И сега опредѣлихме награда на този, който открие чие е палтото. Ха да те видимъ!

Помириса Златанчо скжсаното палто и рече веднага:

— Това палтенце е на Димо скитника, дето обикаля чуждитѣ лозя и градини.

— Тѣй ли? — извика кметътъ, и веднага прати хора да намърятъ Дима скитника.

Скоро тѣ се върнаха заедно съ Дима. Въ колибата му бѣха намърили ограбенитѣ пари отъ пощата, а сжщо и кошницата съ сладкитѣ круши на Златанча. Макаръ че половината отъ крушитѣ бѣха вече излапани, Златанчо пакъ много се зарадва.

А кметътъ извика гнѣвно:

— Затворете крадеца!